

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephenie Meyer
THE CHEMIST

Copyright © 2016 by Stephenie Meyer
First published by Little, Brown and Company
Translation rights arranged by Writer's House LLC, New York, USA
All Rights Reserved
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01834-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEFENI
MAJER
HEMIČAR

Prevela Branislava Maoduš

Beograd, 2016.

Ova knjiga je posvećena Džejsonu Bornu i Aronu Krosu

*(i Asji Muknik i Megan Hibet, koje drage volje
pomažu i podržavaju moju opsesiju)*

POGLAVLJE 1

Današnji zadatak postao je rutina za ženu koja sebe u ovom trenutku zove Kris Tejlor. Ustala je mnogo ranije nego što bi želela, pa uklonila i spremila svoje uobičajene večernje mere opreza. Zaista joj je teško padalo da uveče postavlja ove mere zaštite samo da bi ih ujutro, čim oči otvori, uklonila, ali uživanje u trenutku lenjosti nije bilo vredno njenog života.

Nakon što je obavila ovaj svakodnevni posao, Kris je sela u svoj neupadljivi sedan – koji je bio i više nego nekoliko godina star, ali nije bio ozbiljnije oštećen, zbog čega bi ga bilo lako upamtiti – i vozila se satima i satima. Prešla je tri velike granice i nebrojeno mnogo manjih graničnih obeležja na mapi, čak je i, nakon što je stigla na približno odgovarajuću udaljenost, odbacila nekoliko gradova u prolazu. Jedan je bio suviše mali, drugom je mana bila što su u njega vodila i iz njega izlazila samo dva puta, treći je pak izgledao kao da je u njega svraćalo toliko malo ljudi da nema šanse da ostane neprimećena uprkos svim merama koje je preduzela da bi izgledala sasvim obično. Zabeležila je nekoliko mesta na koja bi mogla da se vrati jednog dana – prodavnicu materijala za zavarivanje, prodavnicu rashodovane vojne opreme i pijacu. Breskve su ponovo dozrevale; trebalo bi da se snabde.

Naposletku je, kasno po podne, stigla u jedno užurbano mesto u kom nikada pre nije bila. Čak je i gradska biblioteka vrlo živahno poslovala.

Parkirala je sa zapadne strane zgrade, daleko od kamere postavljene iznad ulaza. U biblioteci su svi računari bili zauzeti, a nekoliko zainteresovanih stranaka motalo se unaokolo i čekalo mesto pa je odlučila da obiđe police i s naročitom pažnjom se zagledala u naslove u odeljku u kom su se nalazile biografije, ne bi li pronašla nešto prikladno. Otkrila je da je već pročitala sve što bi moglo da joj bude od koristi. Zatim je potražila najnovije delo svog omiljenog pisca špijunskih romana, bivšeg pripadnika američkih mornaričkih foka, ali je zgrabila i nekoliko susednih naslova. Dok je tražila mesto na kom bi mogla da sedne da sačeka slobodan računar, osetila je blagu grižu savesti; nekako joj se krađa iz biblioteke činila neukusnom. Ali postojalo je nekoliko razloga zašto nije dolazilo u obzir da uzme člansku karticu, a postojala je sasvim neznatna

šansa da bi nešto što bi pročitala u ovim knjigama moglo da joj pomogne da se bolje zaštiti. Bezbednost je uvek odnosila prevagu nad osećajem krivice.

Nije da nije bila svesna da je ovo 99 procenata besmisleno – izuzetno je malo verovatno bilo da bi joj nešto što se nalazi u delu fikcije moglo biti od neke stvarne koristi – ali odavno je iscrplila sva dostupna istraživanja zasnovana na činjenicama. U nedostatku prvoklasnih izvora podataka, moraće da se zadovolji sasvim neproverenim izvorima. Kada nije imala *nešto* da uči, osećala se uspaničenije nego inače. Ali je u poslednjoj turi lova pronašla savet koji joj se činio praktičnim. Već ga je uvrstila u svoju rutinu.

Smestila se u izbledelu fotelju u jednom skrajnutom uglu, iz kog joj se pružao solidan pogled na pregrade s računarima, i pretvarala se da čita prvu knjigu koju je uzela s gomile. Na osnovu načina na koji je nekoliko korisnika računara raširilo stvari po stolu – a jedan je čak i cipele skinuo – zaključila je da će se oni tu zadržati neko vreme. Najperspektivniji joj se činio računar za kojim je sedela tinejdžerka s gomilom priručnika i namučenim izrazom lica. Činilo se da devojka ne posećuje društvene mreže – zapisivala je autore i naslove koje joj je izbacivao pretraživač. Dok je čekala, sve vreme je držala glavu pognutu nad knjigom u prevoju leve ruke. Žiletom skrivenim u desnoj ruci uredno je odsekla magnetni senzor zalepljen za hrbat i stavila ga u prostor između jastučića i naslona fotelje. Glumeći nezainteresovanost, prešla je na sledeću knjigu u gomili.

Kris je bila spremna. Ogojlene romane već je sakrila u ranac kada je tinejdžerka ustala da pronade novi priručnik. Ne skaćući i trudeći se da ne izgleda kao da joj se žuri, Kris se smestila u stolicu pre nego što je neko od drugih pretendenata na računare, koji su se motali u blizini, primetio da je propustio priliku da zauzme slobodan računar.

Za proveru mejla joj je bilo potrebno oko tri minuta.

Nakon toga ima još četiri sata – ako ne bude vozila okolnim putevima – da se vrati u svoj privremeni dom. A zatim, naravno, da ponovo postavi zaštitu pre nego što konačno zaspi. Dan za proveru mejla je uvek bio dugačak.

Premda nije bilo nikakve veze između njenog sadašnjeg života i ovog imejl-naloga – nije bilo ponavljanja IP adrese, nije bilo pominjanja mesta ili imena – čim bi završila s čitanjem mejla i odgovorila na poštu, ukoliko bi to prilika zahtevala, izašla bi napolje i izjurila iz grada trudeći se da postavi što je moguće više kilometara između sebe i ove lokacije. Za svaki slučaj.

Za svaki slučaj postala je njena nehotična mantra. Živela je životom kojim su upravljale obimne i preterane pripreme, ali kako je često podsećala sebe, bez njih ne bi uopšte živela.

Bilo bi lepo da ne mora da se izlaže ovim rizicima, ali novac neće trajati zauvek. Obično bi pronašla posao spremačice u nekom malom porodičnom lokalnu, po mogućstvu onom u kom su se svi podaci beležili isključivo na papir, ali takvi poslovi su joj donosili taman dovoljno novca da pokrije osnovne potrebe – hranu i stanarinu. Nikada nije bilo dovoljno za skuplje stvari, kao što su lažna lična karta, laboratorijska oprema i različiti hemijski sastojci koje sakuplja. Zato se trudila da ostane prisutna na internetu, s vremena na vreme pronađe nekog klijenta koji bi platio njene usluge, i činila sve što je bilo u njenoj moći da tim poslom ne skrene pažnju onih koji su želeli da ona prestane da postoji.

Poslednja dva dana za proveru pošte bila su jalova pa se obradovala kada je videla da je čeka poruka – obradovala se na otprilike dve desetinke, koliko joj je bilo potrebno da primeti adresu sa koje je mejl poslat.

l.carston.465@dpt11a.net.

Tek tako – njegova prava imejl-adresa, koja se lako može povezati s njenim bivšim poslodavcima. Dok su joj se dlačice na vratu ježile, a adrenalin joj jurio telom – činilo se da njenim venama odjekuje *beži, beži, beži* – deo nje je još uvek bio u stanju da u neverici zuri i čudi se ovoj aroganciji. Uvek je potce- njivala njihov zapanjujući nemar.

Ne mogu još biti ovde, ubeđivala se pokušavajući da probije paniku, a očima je već prelazila preko prisutnih u biblioteci, tražeći muškarce s rame- nima suviše širokim za tamna odela, ili kratkom vojnom frizurou, ili nekoga ko se zaputio prema njoj. Videla je svoj automobil kroz veliki stakleni panel, i on je *izgledao* kao da ga niko nije dirao, ali nije baš dobro obraćala pažnju, zar ne?

Dakle, ponovo su je pronašli. Ali nisu mogli znati gde će odlučiti da pro- veri poštu. U ovom pogledu se zaista trudila da njen izbor dosledno bude nasumičan.

Baš u ovom trenutku, u nekoj urednoj sivoj kancelariji oglosio se alarm, ili možda i u nekoliko kancelarija, možda su čak počela da bleskaju i crvena svetla. Naravno da je pronalaženje ove IP adrese prioritet. Samo što nisu mo- bilisali službena tela. Ali čak i kada bi upotreбили helikopter – a imali su ga na raspolaganju – imala je još nekoliko minuta. Dovoljno da vidi šta Karston želi.

Naslov mejla bio je: *Umorna od bežanja?*

Kopile.

Otvorila je mejl. Poruka nije bila dugačka.

Politika se promenila. Potrebna si nam.

Da li bi vredelo da ti uputimo zvanično izvinjenje?

Stefeni Majer

Možemo li da se sastanemo? Ne bih to od tebe tražio, ali životi su u pitanju. Mnogi, mnogi životi.

Oduvek joj se dopadao Karston. Od svih ljudi u tamnim odelima koje je odeljenje zapošljavalo, on joj je nekako najviše delovao kao ljudsko biće. Neki od njih – naročito oni u uniformi – bili su zaista zastrašujući. Što je verovatno bilo licemerno, s obzirom na posao kojim se bavila.

Tako da je Karston, naravno, bio logičan izbor za kontakt s njom. Znali su da je usamljena i uplašena i poslaće joj starog prijatelja da je navede da oseti toplinu i da je uljuljkaju. Uz malo zdravog razuma i sama bi prozrela ovo lukavstvo bez ikakve pomoći, ali nije škodilo što je ista varka upotrebljena u jednom od romana koje je ukrala.

Dozvolila je sebi da jednom duboko udahne i da se trideset sekundi usredsredi na svoje misli. Trebalo je da se usredsredi na svoj sledeći logičan korak – izlazak iz biblioteke, ovog grada i države, čim pre – i da li će to biti dovoljno? Da porazmisli da li je njen trenutni identitet i dalje bezbedan, ili je vreme da se ponovo premesti?

Međutim, tu usredsređenost je sasvim pomela prepredena pomisao na Karstonovu ponudu.

Šta ako...

Šta ako je ovo zaista način da ih natera da je ostave na miru? Šta ako je njeno uverenje da je ovo zamka posledica paranoje i preterane opsednutosti špijunskim romanima?

Ako je posao dovoljno važan, možda će joj u zamenu za njega vratiti njen stari život.

Malo verovatno.

Ipak, nije bilo svrhe pretvarati se da je Karstonov mejl zalutao.

Odgovorila je onako kako je mislila da se nadaju da će odgovoriti, premda je oformila samo osnovni obris plana.

Umorna sam ja od mnogo čega, Karstone.

Na mestu na kom smo se prvi put sreli, za nedelju dana od danas, podne.

Vidim li nekoga s tobom, nestala sam, i tako to, sigurna sam da znaš kako to već ide.

Nemoj da si glup.

Ustala je i krenula istog trenutka, dugačkim glatkim korakom, koji je usavršila uprkos kratkim nogama, a koji je izgledao mnogo opuštenije nego što je zapravo bio. Odbrojavala je sekunde u glavi, procenjivala koliko dugo će

helikopteru biti potrebno da pređe razdaljinu između Vašingtona i ovog mesta. Naravno, mogli bi da obaveste lokalnu policiju, ali nije to bio njihov stil.

Nije to uopšte bio njihov stil, ali ipak... imala je neosnovan, a opet uporan nelagodan osećaj da im je možda njihov uobičajeni stil postao zamoran. Nije dao rezultate koje su želeli, a to nisu strpljivi ljudi. Navikli su da dobijaju sve što poželeva u trenutku kada to poželeva. A nju žele da vide mrtvu već tri godine.

Ovaj mejl je svakako predstavljao promenu politike. Ako je posredi *zamka*.

Morala je da pretpostavi da jeste. Ovakav pogled na stvari, ovakav način kontrole njenog sveta, bio je i razlog što još uvek diše. Ali jedan mali deo njenog mozga je već počeo ludo da se nada.

Igrala je igru s malim ulogom, znala je to. Samo jedan život. Njen život.

A ovaj život, što ga je sačuvala uprkos tako neznatnim izgledima, bio je samo to i ništa više: život. Najogoljenija osnova. Jedno srce koje kuca, jedan par pluća što se šire i skupljaju.

Bila je živa, da, i silno se borila da to i ostane, ali u mračnijim noćima ponekad se pitala za šta se ona to tačno bori. Da li je kvalitet života koji vodi vredan tolikih napora? Zar ne bi bilo opuštajuće sklopiti oči i da ne mora ponovo da ih otvori? Nije li i prazno crno ništavilo malčice prijatnije od upornog neumornog straha i stalnog truda?

Samo ju je jedna stvar sprečila da ne odgovori potvrdno na ovo pitanje i ne odabere jedan od dostupnih i bezbolnih načina da se iz svega ovoga izvuče, a to je bio preterano naglašen takmičarski nagon. Dobro joj je služio na studijama medicine, a sada ju je održavao u životu. Nije imala nameru da im dozvoli da pobede. Nije bilo šanse da im da tako lako rešenje njihovog problema. Verovatno će je se naposletku dokopati, ali moraće da se dobrano *potrude* da bi to postigli, prokleti bili, i krvavo će to platiti.

Sada je bila u kolima i šest blokova udaljena od najbližeg izlaza na autoput. Preko kratke kose stavila je tamnu bejzbol kapu, velike muške naočare pokrivala su joj veći deo lica, a široki duks vitku figuru. Neupućenom posmatraču izgleda kao dečak tinejdžerskog uzrasta.

Ljudi koji žele njenu smrt već su izgubili malo krvi, i uhvatila je sebe kako se smeši sećajući se ovoga. Neobično je bilo koliko joj je lako padalo ubijanje ljudi ovih dana, koliko je zadovoljstva u tome pronalazila. Postala je krvžedna, što je bila prava ironija kada se sve uzme u obzir. Provela je šest godina pod njihovim starateljstvom i za sve to vreme nisu bili ni blizu tome da je slome, da je pretvore u nekoga ko uživa u svom poslu. Ali tri godine bežanja od njih promenilo je mnogo toga.

Znala je da neće uživati u ubistvu nedužne osobe. Bila je sigurna da se to nije promenilo, i da se to neće ni promeniti. Neki ljudi u njenom poslu – njenom

bivšem poslu – zaista su psihotični, ali ona voli da veruje da njene kolege nisu bile ni izbliza dobre koliko i ona. Imaju pogrešne motive. Mrzela je ono što radi i to joj je davalo moć da to radi najbolje.

U kontekstu njenog trenutnog života, ubijanje je imalo veze s pobeđivanjem. Nije to bio pravi rat, samo jedna po jedna mala bitka, ali je ipak svaka predstavljala pobedu. Nečije srce će prestati da kuca, a njeno će nastaviti. Neko bi došao po nju i umesto žrtve pronašao predatora. Smeđeg pauka samotnjaka, nevidljivog iza paučinaste zamke.

Oni su ovo od nje napravili. Pitala se da li su se barem malo dičili svojim postignućem, ili su se samo kajali što je nisu zgazili dovoljno brzo.

Kada je prešla nekoliko kilometara auto-puta, osećala se bolje. Vozila je popularan model automobila, hiljadu identičnih vozila bilo je na auto-putu s njom, a ukradene tablice će zameniti čim pronađe bezbedno mesto da to učini. Nije bilo ničega na osnovu čega bi je mogli povezati s gradom koji je upravo napustila. Prošla je pored dva izlaza i izašla na trećem. Ako i požele da blokiraju auto-put, nisu znali gde to da urade. I dalje je bila skrivena. Za sada i dalje bezbedna.

Naravno da nije dolazilo u obzir da u ovom trenutku vozi pravo kući. Bilo joj je potrebno šest sati da se vrati, jer je vijugala raznim magistralama i lokalnim putevima, neprestano proveravajući da je niko ne prati. Kada se konačno vratila u svoju malu iznajmljenu kuću – arhitektonskom ekvivalentu krntije – već je bila delimično usnula. Pomislila je da skuva kafu, odmeravajući koristi kofeinskog udara naspram tereta još jednog dodatnog zadatka, i odlučila da se izbori sa obavezama na isparenjima energije.

Odvukla se na trem preko dva klimava stepenika, automatski izbegavajući trulo mesto na levoj strani gazišta prve stepenice, i otključala dve sigurnosne brave na čeličnim sigurnosnim vratima, koja je postavila u prvoj nedelji boravka ovde; zidovi – napravljeni samo od drvenog okvira, gipsa, iverice i vinilske fasade – nisu pružali isti nivo bezbednosti, ali su, statistički gledano, uljezi najpre udarali na vrata. Ni rešetke na prozorima nisu bile nepremostiva prepreka, ali su bile dovoljne da ubede običnog provalnika da pronađe lakšu metu. Pre nego što je okrenula kvaku, pritisnula je zvono. Tri kratka pokreta prstom, koji bi svakome ko je posmatra izgledali kao da je jednom dugo zazvonila. Tanki zidovi su samo blago prigušili zvuk vestminsterskih zvona. Brzo je ušla na vrata, zadržavajući dah za svaki slučaj. Nije bilo tihog krckanja slomljenog stakla pa je izdahnula i zatvorila vrata za sobom.

Bezbednosni sistem u kući osmislila je sama. Profesionalci koje je u početku proučavala imali su svoje metode. Međutim, niko od njih nije posedovao njene uskostručne veštine. Niti su ih posedovali autori različitih romana,

koje je sada koristila kao krajnje neverovatne priručnike. Sve drugo što joj je bilo potrebno bilo je lako proveriti na Jutjubu. Nekoliko delova stare veš mašine, kontrolna mikroploča koju je poručila preko interneta, novo zvono i još pokoja naprava i napravila je sasvim solidnu zamku.

Zaključala je brave za sobom i pritisnula prekidač najbliži vratima da upali svetla. Nalazio se na ploči sa još dva prekidača. Srednji je bio lažni. Treći prekidač, najudaljeniji od vrata, bio je spojen sa istom niskonaponskom signalnom žicom kao i zvono. Kao i ta naprava i vrata, ploča s prekidačima bila je nekoliko decenija novija od svega ostalog u maloj prostoriji u prednjem delu kuće, koja je u isti mah služila kao dnevna soba, trpezarija i kuhinja.

Sve je izgledalo kao što je izgledalo i kada je odlazila: minimalan jeftin nameštaj – ništa dovoljno veliko da se odrasla osoba iza njega sakrije. Sterilno. Znala je da prostorija čak i pored linoleuma u boji avokada i senfa i hrapavog plafona izgleda kao laboratorija.

Možda je na laboratoriju podsećala zbog mirisa. Prostorija je bila toliko skrupulozno čista da bi miris koji podseća na prodavnicu opreme za održavanje bazena uljez verovatno pripisao hemikalijama za čišćenje. Ali samo kad bi uspeo da uđe a da ne okine bezbednosni sistem. Ako bi ga okinuo, ne bi imao vremena da primeti mnoge pojedinosti u prostoriji.

Ostatak kuće činili su mala spavaća soba i kupatilo, koji su se nalazili u pravoj liniji u odnosu na ulazna vrata i stražnji zid, i između vrata i sobe nije bilo ničega na šta bi mogla da se saplete. Isključila je svetlo, da poštedi sebe povratka do vrata kasnije.

Uteturala se u sobu kroz jedina vrata na njima i kao u snu odradila svoju večernju rutinu. Dovoljno svetlosti prodiralo je kroz venecijanere – crveno neonsko svetlo sa benzinske stanice preko puta – pa nije morala da pali lampu. Najpre je dva dugačka perjana jastuka namestila na velikom madracu, koji je zauzimao najviše prostora u sobi, tako da oblikom podsećaju na obris ljudskog tela. Zatim je u jastučnice stavila plastične kesice sa zipom, pune lažne krvi koja se koristi za Noć veštica; izbliza ta krv i nije bila naročito uverljiva, ali one su bile namenjene napadaču koji bi upao kroz prozor, sklonio venecijanere u stranu i pucao s te tačke. Ne bi on bio u stanju da primeti razliku na nejasnoj neonskoj svetlosti. Zatim, glava – maska koju je koristila bila je još jedna stvar koju je nabavila na rasprodaji nakon Noći veštica – bila je parodija na nekog političkog pajaca i imala je prilično realnu boju kože. Napunila ju je tako da otprilike odgovara obliku njene glave, i ušila je na nju jeftinu smeđu periku. A najvažnije je bilo što je između madraca i opruga u nitima najlona bila skrivena i tanka žica. Ista takva žica izbijala je iz jastuka na mestu na kom je počivala glava. Podigla je pokrivač i ćebe, sve namestila, a zatim spojila dve

žice. Bio je to veoma tanan spoj. Kada bi glavu samo blago dotakla ili malo pomerila jastuk, žice bi se tiho rastavile.

Odmakla se za korak i ispod delimično spuštenih kapaka još jednom odmerila mamac. Nije to bilo baš njeno najbolje delo, ali je zaista izgledalo kao da neko spava u krevetu. Čak i kada uljez ne bi poverovao da je to Kris, i dalje bi morao da neutrališe usnulo telo pre nego što krene u potragu za njom.

Suviše umorna da bi se presvlačila u pidžamu, samo je skinula široke farmerke. Bilo je to dovoljno. Uzela je četvrti jastuk i izvukla vreću za spavanje ispod kreveta; činili su joj se veći i teži nego obično. Odvukla ih je u malo kupatilo i bacila u kadu, a zatim odradila samo elementarne pripreme za spavanje. Bez umivanja, samo će zube oprati.

Pištolj i gas-masku bili su ispod umivaonika, skriveni ispod gomile peškira. Navukla je masku preko glave i zategla kaišiće, a zatim stavila dlan preko filtera i udahnula kroz nos da proveriti pečat. Masku joj se sasvim lepo priljubila uz lice. Uvek je lepo prijanjala uz lice, ali nikada nije dozvoljavala da je opuštenost ili iscrpljenost nateraju da zanemari bezbednosnu proveru. Stavila je pištolj na držač za sapun na zidu, koji je lako mogla da dohvati iz kade. Nije volela pištolj – bila je sasvim pristojan strelac u poređenju sa sasvim nenaoružanim, ali nije mogla da se meri s profesionalcima. Ali bila joj je potrebna neka opcija; jednog dana će njeni neprijatelji da provale njen sistem i ljudi koji dolaze po nju takođe će imati gas-maske.

Iskreno, bila je iznenađena što je ova njena igrarija uspela da je spase ovoliko dugo.

Sa spremnikom za hemijsku apsorpciju zavučeni pod traku brusthaltera, prešla je ona dva koraka koja su je delila od sobe i vratila se u nju. Kleknula je pored ventilacionog otvora na podu s desne strane kreveta, na kom nikada nije spavala. Rešetka koja je pokrivala otvor verovatno nije bila prašnjava koliko bi trebalo, gornji šrafovi bili su samo delimično pričvršćeni, a donjih nije ni bilo, ali bila je sigurna da niko ko bi pogledao kroz prozor ne bi primetio ove pojedinosti niti bi razumeo šta to znači čak i da ih primeti; a Šerlok Holms je bio jedina osoba za koju nije brinula da će pokušati da je ubije.

Olabavila je gornje šrafove i sklonila rešetku. Nekoliko stvari bi odmah upalo u oči nekome ko bi pogledao u ventilacioni otvor. Prva je bila ta da je on bio zatvoren i nefunkcionalan. Druga stvar koja je upadala u oči bila je da velikoj beloj kofi i velikom setu baterija tu verovatno nije mesto. Skinula je poklopac s kofe i odmah ju je dočekaio isti miris hemikalija koji se širio i dnevnom sobom, toliko poznat da jedva da ga je registrovala.

Gurnula je ruku u tamu iza kofe i najpre izvadila malu nezgrapnu napravu s kalemom, metalnim ručicama i tankim žicama, a zatim i staklenu ampulu

veliĉine njenog prsta i, naposletku, gumenu rukavicu. Postavila je solenoid – spravu koju je uzela sa odbaĉene mašine za veš – tako da su ruĉice koje su se pružale s njega bile delimiĉno potopljene u bezbojnu teĉnost u kofi. Dva puta je snažno trepnula, pokušavajući da natera sebe da se razbudi; ovo je bio osetljiv deo. Stavila je rukavicu na desnu ruku, a zatim izvukla spremnik ispod trake brusthaltera levom. Rukom u rukavici je paŹljivo stavila ampulu u brazde koje je urezala u metalne ruĉice baš u ovu svrhu. Ampula je poĉivala tik ispod površine kiseline, a beli prah u njoj bio je nepomiĉan i bezopasan. Ali ako se prekine tok struje kroz Źice, koje su tako tanano bile spojene na krevetu, impuls će zatvoriti solenoid i staklo će se razbiti. Beli prah će se pretvoriti u gas koji nije ni nepomiĉan ni bezopasan.

Bila je to u suštini ista stvar koju je imala postavljenu i u prednjem delu kuće; ovdje su Źice prosto bile jednostavnije povezane. Ova zamka je bila aktivna samo dok je ona spavala.

Vratila je rukavicu i rešetku na otvor, a zatim se, sa osećanjem koje nije bilo dovoljno poletno da bi se moglo nazvati olakšanjem, oteturala nazad u kupatilo. Vrata su, kao i ventilacioni otvor, mogla mnogo toga reći nekome ko je, kao gospodin Holms, posvećen detaljima – meka guma oko ivice vrata definitivno nije bila standardna. I svakako neće u potpunosti zapeĉatiti kupatilo, ali će joj dati više vremena.

Gotovo je upala u kadu i usporenih pokreta sruĉila se na meku vreću za spavanje. Bilo joj je potrebno neko vreme da se navikne da spava s maskom, ali sada nije o tome ni razmišljala dok je zahvalno sklappala oĉi.

Uvukla se u ĉauru od perja i najlona, migoljeći se dok se ĉvrsti kvadrat njenog ajpeda nije našao u dnu njenih leđa. Bio je ukljuĉen u produŹni kabl, koji se napajao sa instalacija u prednjoj sobi. Ukoliko elektriĉna energija tu poĉne da varira, ajped će zavibrirati. Iz iskustva je znala da je to dovoljno da je probudi, ĉak i kada je umorna kao veĉeras. Takođe je znala da bi spremnik – koji je još uvek drŹala u levoj ruci i sada snažno privijala na grudima kao dete plišanog medu – mogla da opeĉati i smesti u za to predviđeno mesto na gas-maski za manje od tri sekunde, uprkos tami i stanju delimiĉne budnosti i uprkos ĉinjenici da zadrŹava dah. Toliko je puta veŹbala, a zatim je i dokazala to sebi za vreme tri hitne situacije, koje nisu bile veŹba. PreŹivela je. Njene mere su delovale.

Premda je bila iscrpljena, morala je da dozvoli svom umu da prelista zla koja su se desila prethodnog dana, pre nego što joj dozvoli da se obeznani. Osećaj je bio užasan – poput bola u fantomskom udru, nije bio povezan ni sa jednim stvarnim delom njenog tela, prosto je bila tu – svest da su je ponovo pronašli. I nije bila zadovoljna svojim odgovorom na mejl. Suviše je

impulsivno osmislila odgovor da bi bila sigurna u njega. I moraće zbog toga da dela brže nego što bi želela.

Znala je teoriju – ponakad se može desiti da ćete, ako pojurite pravo na čoveka s pištoljem, tog čoveka uhvatiti nespremnog. Beg je uvek bio njen omiljeni potez, ali ovog puta nije videla izlaz iz one druge opcije. Možda sutra, nakon što se njen umorni mozak ponovo pokrene.

Zaspala je okružena svojom mrežom.

POGLAVLJE 2

Dok je sedela i čekala da se Karston pojavi, razmišljala je o svim onim ranijim prilikama kada je odeljenje pokušalo da je ubije.

Barnabi – doktor Džozef Barnabi, njen mentor, poslednji prijatelj koga je imala – pripremio ju je za prvi pokušaj. Ali i pored sve njegove predostrožnosti, planiranja i duboko usađene paranoje, život joj je spasla čista sreća u vidu dodatne šolje crne kafe.

Nije dobro spavala. U tom trenutku je s Barnabijem radila već šest godina, a on joj je nakon nešto više od tri godine izneo svoje sumnje. U početku nije želela da poveruje da bi mogao biti u pravu. Radili su svoj posao kako im je bilo naloženo, i radili su ga dobro. *Ne možeš o ovome razmišljati kao o dugoročnom rešenju*, tvrdio je, premda je on u istom odeljenju bio sedamnaest godina. *Ljudi kao što smo mi, ljudi koji moraju da znaju ono što niko ne želi da znamo, naposletku postaju nepodobni. Ne moraš da uradiš ništa loše. Možeš ti biti savršeno pouzdana. Njima se ne može verovati.*

Toliko o tome da radi za dobre momke.

Njegove sumnje postale su specifičnije, zatim su se pretvorile u planiranje koje je evoluiralo u fizičke pripreme. Barnabi je silno verovao u pripremljenost, premda ga ona naposletku nije spasla.

Stres se pojačao u onim poslednjim mesecima, kako se bližio datum odlaska, i ona, nimalo ne čudi, nije mogla da spava. Baš tog aprilskog jutra bile su joj potrebne dve šolje kafe da joj se pokrene mozak, umesto uobičajene jedne. Kada je ta dodatna šolja kafe dospela u njenu bešiku, koja je bila manja od prosečne u telu manjem od prosečnog, postala je doktor, koji umesto da sedi za svojim stolom, juri da što pre stigne do toaleta i zaboravlja da ubeleži izlazak. I baš je tu bila kada je smrtonosni gas izbio iz ventilacionih otvora u laboratoriji. Barnabi je bio tačno na onom mestu na kom je trebalo da bude.

Njegovi krici bili su njegov poslednji dar njoj, njegovo poslednje upozorenje.

Oboje su bili sigurni da neće, kada se odluče za akciju, odabrati laboratoriju. Jer bi to bilo neuredno. Leševi su obično terali ljude da upitno dignu obrve, a pametne ubice trudile su se da takve dokaze drže što je moguće dalje od sebe. Ne napadaju oni svoje žrtve u sopstvenoj dnevnoj sobi.

Ali trebalo je da zna da ne sme da potceni aroganciju ljudi koji su je želeli ubiti. Nisu oni brinuli za zakon. Bili su suviše bliski s ljudima koji su zakone donosili. Takođe je trebalo da uzme u obzir moć čiste gluposti da pametnog čoveka uhvati nespremnog.

Sledeća tri puta bila su mnogo otvorenija. Profesionalne ubice, pretpostavila je, s obzirom na to da je svaki radio sam. Do sada su to samo bili muškarci, premda je žena uvek ostajala kao opcija za budućnost. Jedan je pokušao da je ubije metkom, drugi da je probode nožem, a jedan da joj prospe mozak metalnom šipkom. Nijedan od ovih napada nije bio efikasan jer se desio jastucima. Nakon čega su njeni napadači umrli.

Nevidljiv ali veoma korozivan gas nemo je ispunio sobu – bile su potrebne dve i po sekunde da se to desni nakon što bi se žice razdvojile. Nakon toga je ubica mogao da očekuje da će poživeti još pet sekundi, u zavisnosti od visine i težine. To nije bilo prijatnih pet sekundi.

Njena priručna smeša nije bila ista kao ona koju su upotreбили na Barnabiju, ali bila je približna. Bio je to za nju najjednostavniji način da se čovek ubije brzo i bolno. I bio je to obnovljiv izvor, za razliku od brojnih drugih oružja. Sve što joj je bilo potrebno bila je zaliha bresaka i prodavnica opreme za održavanje bazena. Ništa što je zahtevalo ograničen pristup, čak ni adresu, ništa što bi njeni progonioci mogli da prate.

Zaista ju je ljutilo što su ponovo uspeali da je pronađu.

Besna je otkako se juče ujutro probudila, a postajala je sve bešnja kako su sati prolazili, a ona se pripremala.

Primorala je sebe da odrema, a zatim čitave naredne noći vozila u odgovarajućem automobilu, iznajmljenom uz veoma neuverljivu ličnu kartu na ime Tejlor Golding i nedavno pribavljenu kreditnu karticu sa istim imenom. Rano ovog jutra stigla je u grad u kom nikako nije želela da bude, a to je njen bes dodatno pojačalo. Skrenula je na parking agencije za iznajmljivanje automobila, koji se nalazio blizu Nacionalnog aerodroma *Ronald Regan*, a zatim prešla ulicu, ušla u drugu kompaniju za iznajmljivanje automobila i iznajmila automobil sa tablicama Okruha Kolumbija.

Pre šest meseci bi postupila drugačije. Pokupila bi svoje stvari iz kućice koju je iznajmljivala, prodala automobil na sajtu *Krejglis*, kupila novi za keš od nekog privatnog lica koje ne vodi zvaničnu evidenciju, a zatim se nekoliko

dana vozila besciljno, dok ne bi pronašla grad srednje veličine, koji bi joj delovao sasvim solidno. Zatim bi iznova započela proces preživljavanja.

Ali sada je postojala ta glupa i izopačena nada da Karston govori istinu. Veoma anemična nada. Verovatno ne bi bila dovoljna motivacija sama po sebi. Postojalo je još nešto – mala ali iritantna briga da je zanemarila odgovornost.

Barnabi joj je spasao život. I nastavio je da ga spasava. Svaki put kada je preživela još jedan pokušaj ubistva, bilo je to zato što ju je on upozorio da se čuva, obrazovao je, pripremio je.

Ako Karston laže – u šta je bila 97 procenata sigurna, onda je sve što je rekao bila laž.

Uključujući i onaj deo o tome da im je potrebna. A ako im nije bila potrebna, to je značilo da su pronašli nekoga da obavlja njen posao, nekoga jednako dobrog kao što je i ona bila.

Možda su je odavno zamenili, možda su naručili ubistva čitavog niza zaposlenih koliko je ona znala, ali je sumnjala u to. Odeljenje je u izobilju imalo novca i imalo je pristup svemu što poželi, jedino šta mu je nedostajalo bilo je osoblje. Bilo je potrebno vreme da se pronađe, odneguje i obuči tako značajan čovek kao što je bio Barnabi, ili ona. Ljudi s takvim sposobnostima nisu mogli da se naprave u epruveti.

Ona je imala Barnabija da je spase. A ko će spasti glupog klinca koga su regrutovali nakon što je ona otišla? Novajlija je verovatno genijalan, baš kao što je i ona bila, ali sasvim izvesno slep, ili slepa, za ono najvažnije. Zaboravi *služenje otadžbini*, zaboravi *spasavanje nedužnih života*, zaboravi *najmoderniju opremu*, *pionirsku nauku* i *neograničen budžet*. Zaboravi na sedmocifrenu platu. Šta kažeš na to da ostaneš u životu? Da te niko ne ubije? Bez sumnje, osoba koja se sada nalazi na njenom mestu nema predstavu da je u živom pesku.

Poželela je da postoji način da upozori tu osobu. Čak i kad ne bi mogla da joj posveti onoliko vremena koliko je Barnabi njoj posvetio. Čak i kada bi to bio samo jedan razgovor: *Ovako nagrađuju ljude kao što smo mi. Pripremi se.*

Ali to nije bila opcija.

Jutro je provela u dodatnim pripremama. Uzela je sobu u butik-hotelu Brestskot pod imenom Kejsi Vilson. Lična karta koju je upotrebila nije bila mnogo uverljivija od one na ime Tejlor Golding, ali dve telefonske linije su zazvonile dok se prijavljivala, pa je recepcionerka nije pažljivije zagledala. Imali su slobodne sobe ovako rano, ali Kejsi će, rekla je, morati da plati jedan dan više, jer prijavljivanje novih gostiju počinje tek u tri. Kejsi je bez pogovora pristala na ovaj uslov. Činilo se da je recepcionerki laknulo. Nasmejala se Kejsi, po prvi put je zaista pogledavši. Kejsi je obuzdala trzaj. Nije bilo važno da li će

devojka upamtiti njeno lice, Kejsi će se ionako u narednih pola sata potruditi da je svi dobro upamte.

Kejsi je namerno koristila androgina imena. Bila je to jedna od strategija koje je pokupila iz dokumenata koje joj je Barnabi davao, nešto što su pravi špijuni radili, ali je bilo i zdravorazumski tako postupati, što je bilo nešto što su pisci fikcije takođe shvatili. Logika se zasnivala na pretpostavci da će oni koji u ovom hotelu traže ženu, najpre krenuti od očigledno ženskih imena u knjizi gostiju, kao što su Dženifer ili Keti. Možda će tek u drugom krugu stići do gostiju po imenu Kejsi, Teri ili Dru. Svaki dodatni trenutak koji uspe da kupi za nju je bio dragocen. Svaki dodatni minut mogao je da joj spase život.

Kejsi je odmahivanjem glave odbila portira, koji je prišao da joj ponudi svoje usluge, i krenula prema liftu vukući sama svoj jedini kofer. Pored komandne table lifta trudila se da okrene lice od kamere. Kada je ušla u sobu, otvorila je kofer i izvadila iz njega veliku aktovku i crnu tašnu sa rajsferšlusom. U koferu se, osim ove dve stvari, nije nalazilo više ništa.

Skinula je sako, zbog koga su njen tanki sivi džemper i obične crne pantalone izgledali profesionalno, i okačila ga na vešalicu. Džemper je pozadi bio pričvršćen zihernadlami, da bi izgledao kao da prati liniju tela. Skinula je zihernadle i pustila da joj džemper široko padne niz telo, zbog čega je izgledala malo sitnije, možda i malo mlađe. Skinula je karmin i uklonila veći deo šminke s lica, a zatim pogledala svoj odraz u velikom ogledalu iznad toaletnog stočića. Mlađa, ranjiva; široki džemper je govorio da se krije u njemu. Zaključila je da je to dovoljno dobro.

Da je trebalo da se sastane s upravnikom hotela ženskog pola, drugačiju bi ulogu odigrala, možda bi pokušala da doda lažne modrice crnom i plavom senkom za oči, ali je na posetnici, koju je uzela s recepcije, pisalo Vilijam Grin, pa nije smatrala da je potrebno da ulaže dodatno vreme u maskiranje.

Njen plan nije bio savršen i to joj je smetalo. Volela bi da je imala nedelju dana da razmotri sve moguće ishode i posledice. Ali bio je to najbolji plan koji je mogla da realizuje u vremenskom okviru koji joj je dat. Verovatno je bio i preterano komplikovan, ali je sada bilo suviše kasno da o tome razmišlja.

Pozvala je recepciju i zatražila da razgovara s gospodinom Grinom. Brzo su je spojili.

„Ovde Vilijam Grin, kako mogu da vam pomognem?“

Glas je bio srdačan i preterano topao. Odmah je u glavi stvorila sliku pravog morža od čoveka, sa sve gustim brkovima.

„Uh, da, nadam se da vas ne ometam...“

„Ne, naravno da ne, gospođice Vilson. Na raspolaganju sam vam da vam pomognem koliko god je to u mojoj moći.“

„Potrebna mi je pomoć, ali će vam možda zvučati malo čudno... teško je objasniti.“

„Ne brinite, gospođice, uveren sam da vam mogu biti od pomoći.“ Zvučao je izuzetno samouvereno. Zapitala se s kakvim li se već čudnim zahtevima hvatao u koštac.

„O, bože“, pokolebala se. „Možda bi mi bilo lakše da vam ovo kažem uživo?“, podigla je glas kao da postavlja pitanje.

„Naravno, gospođice Vilson. Na sreću, biću slobodan za petnaest minuta. Moja kancelarija je odmah iza ugla kada krenete od recepcije. Da li vam to odgovara?“

Osećala je uzbuđenje i olakšanje. „Da, *mnogo* vam hvala.“

Stavila je torbe u orman i pažljivo iz gomile novčanica iz aktovke izdvojila potrebnu sumu. Stavila je novac u džep, a zatim sačekala trinaest minuta. Spustila se stepenicama da bi izbegla kamere u liftovima.

Dok ju je gospodin Grin uvodio u kancelariju bez prozora, sa zadovoljstvom je primetila da nije mnogo pogrešila kada ga je zamišljala. Nije imao brkove – uopšte nije imao malje, ako se ne računa nagoveštaj belih obrva – ali je u svakom drugom pogledu veoma podsećao na morža.

Nije bilo teško glumiti zastrašenost i znala je da ga je dobila već na polovini priče o nasilnom bivšem momku koji je ukrao porodično nasleđe. Nakostrešio se karakteristično muški i izgledao kao da želi da glasno počne da besni na sva čudovišta koja tuku ženice, ali je uglavnom ćutao, ako se ne računa pokoji koktajl i uveravanja da će se *lepo starati o njoj*, i da je *ovde bezbedna*. Verovatno bi joj pomogao i bez velikodušne napojnice, ali ona svakako nije škodila. Rekao je da će priču ispričati samo članovima osoblja koji su bili deo njenog plana, a ona mu se toplo zahvalila. Poželeo joj je sreću i ponudio da pozove policiju ako ona smatra da bi joj to pomoglo. Kejsi je s velikom žalošću morala da mu prizna koliko su se policija i zabrane prilaska pokazali neefikasni u prošlosti. Nagovestila mu je da s ovim problemom može da se izборi samo uz pomoć velikog snažnog muškarca, kao što je gospodin Grin. Bio je polaskan i požurio je da sve pripremi.

Nije prvi put igrala na ovu kartu. Barnabi joj je to u početku predložio, kada su počeli da doteruju detalje svog plana bega. U početku se strašno protivila ovoj zamisli, uvređena na neki nerazuman način, ali Barnabi je oduvek bio praktičan. Bila je sitna i ženstvena; zbog toga će biti žrtva u očima mnogih. Zašto da onda ovu pretpostavku ne okrenu u svoju korist? *Izigravaj žrtvu da to ne bi postala.*

Kejsi se vratila u svoju sobu i presvukla se u odeću koju je držala u aktovki; zamenila je džemper pripijenom crnom majicom s kratkim rukavima i V-izrezom